

területen sem görpályák, sem hasonló fahozatali létesítmények nincsenek. A fa közelítése a termelés helyétől a vasutig különbözőleg épített utakon történik lovakkal. Hogy a fahozatalnak ezen módja ebben az esetben kitűnően bevált és a leggazdaságosabb, azt bizonyítja az eddig elért 10 esztendei kitűnő eredmény. Ez az eredmény legnagyobb részben a *fahozatal ezen egységes módjára* vezethető vissza, melynek az adott körülmények közt való alkalmazása éppen ezért a szakköröknek csakis a legmelegebben ajánlható.

(Folyt. köv.)

A szilfa drágasága.

Irta: *Bokor Róbert* kir. főerdőtanácsos.

Az utóbbi években a horvát-szlavón volt határőrvidéki kincstári tulkoros tölgyesekből eladásra került vágásokban a jobb minőségű szilfatörzsekből kitermelt fűrészrönkö felette kedvező árak mellett értékesített, mert az utóbbi időkben a furnirdeszka termelésére alkalmas kifogástalan szil-rönköfát a nagy butorgyárosok nagyon keresik s így ez a faanyag nagy kelendőségnek örvend. A szilfabutor ugyanis az utóbbi években divatba jött s így a butorgyárosok a finom szilfabutor gyártására alkalmas nyersanyagot nagyon keresik és magas vételárakon szerzik meg. Megtörténik, hogy a szilfurnirdeszkatermelésre alkalmas rönköért olyan egységárakat fizetnek, mint a szlavóniai tölgyért.

A butorgyártáshoz elsősorban a sötét színű, keskeny évgyűrűjű szilfát keresik és ilyen fáért magas árt fizetnek, amíg a világos színű, széles évgyűrűjű szilfa a butorgyártásnál egyáltalában tekintetbe nem jön.

Hogy milyen magasak a vételárak, bizonyítja az a tény, hogy az utóbbi években a horvát-szlavón határőrvidéki beruházási alap javára értékesített egyik vágás vevője, a kitermelt mintegy 200 m^3 furnirtermelésre alkalmas szilfa rönköjét egy butorgyárosnak m^3 -ként 200 koronával adta el. A Neuschlosz-féle nasiczki tanningyár és gőzfűrész részvénytársaság pedig az ujgradiškai kir. erdőgondnokság kerületéhez tartozó *Prasnik* nevű védkerületben megvett vágásában egy öreg nagyméretű szilfatörzsből kitermelt fűrészrönköt, az

Okucsani nevű vasuti állomáson egy svájci butorgyárosnak 2000 koronáért adta el.

A szóban levő szilfa a vágás szélén egész magányosan állt, tehát szabadon nőtt fel. A becslés alkalmával e törzs csak tűzifára becsültetett, mert a gyökérzetnél teljesen üres és korhadt volt, a sudara pedig le volt törve, úgy hogy ezt a törzset sem az eladó kincstár, sem a vevő czégek, a vágás becslése alkalmával, műfa-termelésre alkalmasnak nem találhatták.

A törzs döntése után azonban kiderült, hogy a gyökér feletti korhadás csak két méter hosszban terjed és hogy a törzs többi része teljesen jó és egészséges, úgy hogy az egész törzsből 10 *m* hosszú fűrészrönkö került ki, amelynek alsó átmérője 145, a felső pedig 143 *cm* s így az egész fűrészrönkö köbtartalma 17·4 *m*³ volt. Jelen esetben a fennebb jelzett eladási ár mellett a szóban levő szilfűrészrönkö *m*³-jéért 117 korona vételár éretett el.

Végül a péterváradi vagyonszétválás részéről folyó évi október hó 17-én megtartott faeladás alkalmával a Város nevű erdőrészben eladásra kijelölt 187 db. silányabb minőségű sziltörzs a 22.656 korona becsértéssel szemben 34.200 korona vételáron adatott el.

Az ezidőszerint divatos finom szilfabutor gyártására alkalmas szilfaanyagoknak ilyen nagy kereslete és kelendősége mellett csak az sajnálatos, hogy a horvát-szlavon volt határőrvidéki szárvamenti koros tölgyeseknek, úgy a m. kir. kincstár, valamint a vagyonszétválások birtokában még levő és kihasználásra váró maradékai-ban már nagyon kevés kiválóbb minőségű szilfa található, mert a m. kir. kincstár tulajdonában levő tölgyesekből az ugynevezett fehérfa, amelyhez a szilfa is tartozik, már előbb előhasználat-képen, a vágásterületeknek, természetes uton tölgygyel való bevetényülése érdekében, kiszedtetett és eladatott olyan időben, amikor a szilfát, akármilyen kiváló minőségű is lett volna, nem keresték, hanem egyedül csakis tűzifára termeltetett ki és mint ilyen is, csak nehezen és a legolcsóbb árak mellett volt értékesíthető, a sokkal keresettebb és kiválóbb minőségű kőris, gyertyán, bükk stb. tűzifa mellett.

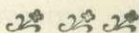
A nyolczvanas években a kezelésem alatt álló kir. erdőgondnokság egyik védkerületében eladásra került nagyobb kiterjedésű ölgyfavágás csak úgy volt értékesíthető, hogy a vágásterületen

becsült, tulnyomó részben szilfatörzsekből álló ugynevezett fehérfa, az eladásból kivételt és csak a vágásterületen található tölgytörzsek adtak el. Az így visszamaradt szilfatörzsek a vágásterületről értékesíthetőségük lehetetlensége miatt sok évig eltávolíthatók nem voltak, habár elterebélyesedtek és a tölgyfa-fiatalost elnyomással fenyegették. Ezek a szilfák csak a helyi tűzifaszükséglet fedezésére alacsony egységáron törzsenként adtak el, az utolsó maradékok pedig egyik város faizásra jogosult lakóinak tűzifajárandósága fejében adtak ki. Mintegy 10 esztendő folyt le, amíg ezen törzsek beárnyékolásától a vágásterület szépen fejlődő fiatalosa teljesen felszabadult.

Az itteni vagyonszűkegek tulajdonát képező szávamenti koros tölgyesekből az ugynevezett fehérfa már teljesen hiányzik, mert az az igényjogosultak részére fajárandóságuk fejében már évekket ezelőtt kiadatott, úgyhogy jelenleg egyes vagyonszűkegek igényjogosultjainak tűzifaszükségletét vagy a m. kir. kincstártól, vagy vállalkozóktól szerzik be, egynémelyike pedig gondban van már aziránt is, hogy igényjogosultjainak fajárandóságát a jövőben honnan és miképen fogja beszerezni.

Ily viszonyok mellett tehát a m. kir. kincstár teljesen nyugodt lehet afelől, hogy az erdőbirtokához tartozó középkorú állományokban áterdőlés útján házilag kitermelendő tűzifáját mindenkor előnyösen fogja értékesíteni, amire teljes reményt nyújt az ez évben gyérités útján két erdőgondnokság kerületében házilag kitermelt tűzifának előnyös eladása is, amidőn az eladásra bocsátott faanyag 42% felülfizetéssel adatott el s azt a bródi vagyonszűkeg igényjogosultjai tűzifajárandóságának a szállítója vásárolta meg.

A m. kir. kincstári erdőségek halaszvizei.

(1910. évi állapot.)

Irta: *Simonffy Gyula.*

(Folytatás.)

A halnépesség — a Duna folyamtól eltekintve, melynek halnépessége közepes, sőt kedvező idő- és vízjárási viszonyok mellett sűrű — általában véve ritka és a multhoz képest apadó irányzatot mutat. Az átlagosnál még ritkább a népesség az ohababisztrai